

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopis se ne vračajo. — Inzerati: Štatisopna polit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanji dajo se popnat. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 60 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 186.

V Ljubljani v torek, 18. avgusta 1885.

Tečaj II.

„Schärfere Thatkraft.“

Kaj izraža ta nova krilata beseda, izumljena od kolovodij skrajno nemške stranke? Nič posebnega, nič kar bi utegnilo živce razburiti našim državnikom. Knotz in drugovi zabavajo se v parlamentarnih počitnicah z nedolžno igrabo, da Goethejevega Fausta posnemajo, bolje rečeno, parodirajo. V mislih imamo klasični prizor, v katerem se Faust trudi in ubija, da primerno tolmači svetopisemske besede: „Im Anfang war das Wort!“ Jedno in drugo prestavo je poskušal, toda nobena mu ni ugajala, dokler se mu na enkrat um razvedri in jezik razvozlja, tako da veselo vsklikne: „Mir hilft der Geist, auf einmal seh' ich Rath und schreibe getrost: im Anfang war die That!“ Takoj potem pa se mu izza peči oglasi zapeljivec njegov, peklenški Mefisto!

Kaj malo Faustove narave je sicer opazovati pri onih gostobesednih ultranemških površnjacijih, kateri sedaj s svojim radikalizmom pustne burke uganjajo v severo-českich pokrajinah. Primera šepa v marsikaterem oziru, in dovoljena je le v toliko, ker označi hitrico, s koje tragikomična Knotzova garda svoje bojne klice spreminja. S prva vrgli so med verne svoje pristaše besedo natolčnico „die schärfere Tonart.“ Izraz je dopadal, celo stopnjevali so ga, toda naposled se je svet vendar preveč norčeval s tem epithetom, lastniki so se ga naveličali, in tedaj so ga *brevi manu* razveljavili ter mesto njega sprejeli drugo čarovno formulo: „Die schärfere Thatkraft.“ Ali tudi ta „Die doneča beseda nam prozajičnim naravam nikakor ne imponuje: nekoliko bližje pogledamo in

pod grozovito levovo kožo zagledamo krotko domačo dolgoouho živalico, katera se pač nikakor ne dá uvrstiti med živali roparice!

Da, celo tega prepričanja smo, da se je nemški opoziciji mnogo več bati zloglasnega Knotzovega spremstva in one, po njem in njegovih trabantih prouzročene vrtoglavosti, nego državnozbornski večini in Taaffejevi vladi. Gibanje, kateremu so duševni očelje severo-česki nepremišljeni, je Slovanom le na korist, nikoli ne v škodo. Nevarno je nemško-liberalno protivje zlasti slovanskim narodom le tedaj, kedar se zakriva s plaščem državnih koristij, kedar ga vodijo izučeni politiki Chlumeckeve baže, kateri meje natančno poznajo, kojih nobena avstrijska stranka prekoračiti ne sme. Kar sedaj kuha in vre v velikonemškem kotlu, ugaja le nam in našim interesom, in da bi stali zgolj na strankarsko narodnem stališču, da ne bi poleg svojega slovanskega rodoljubja tudi čut za avstrijsko državno idejo živo gojili v svojih prsah, še prav veseli bi morali biti huronskih plesov, v kojih sedaj nemški radikali poskakujejo okolo malika narodne prenapetosti!

Ali od neprijateljev se nam je učiti, od njih bomo poizvedeli, kaj treba storiti, česar se moramo izogibati. Premetenejši Nemci, oni krogi namreč, katerim je glasilo „Neue freie Presse“, dobro uvidevajo kvarnost nemško-radikalne politike. In pravo so pogodili, če se ji ustavljajo pri vsaki priliki! V istini, deset Herbstov Slovanom toliko ne more škodovati, nego jim bode koristil en sam dr. Knotz! V tem oziru smo precej jednega mnenja ter se nobenega ugovora ne bojimo iz domačega taborja;

toda drugo vprašanje je: kak nauk sledi iz te prikazni za Slovence in za njih bojno taktiko?

Ozrimo se po človeški povestnici, povsod skoro bomo videli nasprotje zmernih in radikalnih strank. Istina je, da se včasih tvorne sile posameznega naroda združujejo v radikalnem krilu njegovem; v viharjih dobah pomenljivih prevratov je politični radikalizem sem ter tja celo rešil narodno bodočnost vsled svoje večje energije. Ali kar je trajnih institucij v državnem življenju, kar se je ohranilo tekom stoletij, kar je blagodejno vplivalo na pozne potomce, večinoma je vendar le delo zmernih elementov in zmernih državnikov. Ni čuda tedaj, da imajo radikalne stranke svoj naravni terén v opoziciji, v manjšini. Pozitivnega se v tem slučaju itak ne dá dosti doseči, vse delovanje mora biti naperjeno na to, da se omaje protivna vlada ter državno krmilo izroči lastnim pristašem. Vsa tendenca dotične stranke je negativna, zanikajoča, torej se *a priori* niti politična radikalnost pri manjšini tako ostro obsojati ne more, izvzemši one slučaje, v katerih strankarska zaslepljenost, kakor to opazujemo pri brezobzirni politiki „der schärfern Thatkraft“, greši proti državi in njenemu obstanku. Drugače pa, povsem drugače pri vladujoči stranki, pri večini. Ako namerava obdržati se v svoji poziciji, ako hoče vestno spolnovati svojo nalogo, potem morejo zmerni elementi preriniti se do površja ter odločilno besedo dobiti v njenem krogu. Kajti le oni si bode ohranil vodstvo v državi, kateri se skrbno ozira na vse njene potrebe, ne da bi s pretiranim radikalstvom žalil te ali one zgodovinsko opravilene interese. Radikali vladajo od danes

Listek.

Prokleta!

(Roman. Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

„Je-li večkrat po noči ven hodil?“ — „Po noči? Ne, da bi jaz vedel. Toda po dnevi je časih odhajal.“ — „Je-li dolgo izostajal?“ — „Nekaj ur, časih cel dan.“ — „In ali nič ne veste, kam je hodil?“ — „Nič, prav nič.“ — „Nu, hvala vam, boter Bertaux. Imate li sodišču še kaj povedati?“

Dobri mož se poprašče za ušesom, potem na nosnem konci ter nazadnje reče: „Nu, pač, pač, gospod sodnik.“ — „Mi poslušamo, vi govorite.“ — „V Saint-Irunu so kmalu zvedeli, da je moj najemnik izginil. Zdajci pride stara ženica (katero zovó Švicarko, ker se je rodila gore na onej strani gora) k meni rekši: „Boter Bertaux, pravijo, da so vašega mladega gospoda danes po noči ubili pri Frémicourtu.“ Na to rečem jaz: „Lehko je. Domov ga ni bilo.“ Potem reče prav tiho: „Veste li, boter, kaj se je godilo po noči, tako-le preko ene?“ Na to rečem: „Kako li to morem vedeti?“

Ob eni, takrat sem spal kakor top. Na to reče ona: „Nu tedaj boter, videla sem, kako je skrivaj nek človek lezel iz vaše hiše skozi mala vrata!“ Na to rečem: „To je bil moj najemnik!“ Na to reče ona: „Ni res!“

Poslušalci sledili so njegovim besedam s plašno radovednostjo.

„Na to“, nadaljuje gostilničar, „reče še bolj tiho: Bil je voljši ubijalec!“

Instrukcijski sodnik skoči po konci Župan in mirovni sodnik zmenjata iznenadena pogled; le generalni prokurator ostane miren.

Župan spregovori.

„To je nekdanji vojak, brdak mož, dobro znan po vsej okolici; ime mu je Jean Renaud in stanuje v vasi Civry.“ — „Od kod ima čudni namevek, voljši ubijalec?“ — „Kar je nekaj let, vdevajo v naših gozdovih volkove, kateri ljudem mnogo škode delajo, popadovaje njihove črede. Jean Renaud, ki je močan, srčan mož in dober strelec, imel je dobro misel, posvetiti se lovu na volkove. V zadnjih treh letih jih je izvestno deset ubil.“

Instrukcijski sodnik malo pomisli. Potem reče: „Ta mož torej stanuje v Civry-u in so ga okolu

polnoči videli v Saint-Irunu, kako je skrivej lezel iz hiše gospoda Bertauxa, boječe se skrivajoč vsem pogledom. To je stvar, ki daleč sega, moja gospoda.“ — „Jaz, za svoj del mislim, da se na Jean Renauda prav nič ne more sumiti.“ — „Dragi mi, gospod župan, rad hočem pritrditi dobremu vašemu menjenju o tem možu, dokler nemam drugih vestij; pa strašno zlodejstvo se je zgodilo. Krivec eksistuje... Iščemo ga in naša dolžnost je, da ga najdemo.“

Izjava gostilničarjeva je bila res izredne važnosti.

Mirovni sodnik ni smel zamolčati, kaj se mu je povedalo to jutro v bližini seuillonske pristave o Jeanu Renaudu. Natanko pové besede ženine in obeh hlapcev.

Obraz instrukijskega sodnika postane resnejši.

„Tudi tukaj ta Jean Renaud“, deje. „Kakor vidite, ta človek se pokazuje povsod. Koj iz začetka se govori o neki puški. Žrtva je bila zadeta po krogli, kar zopet govori zoper Jeanu Renauda, čegar orožje je vsekako morala biti nabasano, ker je preganjal volkove. Žena trdi: „Videla sem Jeanu Renauda s puško.“ Dva moža

do jutri, stalno gospodarile bodo le zmerne stranke.

Čemu to pripovedujemo? Dobro znamo, da je velik razloček med našimi ultranemškimi rogovileži ter med skrajnim levim krilom slovenskega naroda. Tako daleč Slovenci še niso zabredli, da bi po znanem vzgledu v tuje države hodili zdravila si iskat za svoje srčne bolečine. Z druge strani tudi ne smemo prezirati, da so pritožbe „zatirane“ nemštva v naši državi čisto neopravičene, naravnost smešne, ter da se slovenskemu narodu tudi dandanes marsikaj še ni spolnilo, kar mu zakon in ustava odkazujeta. Med vsemi avstrijskimi narodi imajo baš Nemci najmanj povoda, pritoževati se nad tem, da se jim narodna enakopravnost dejanjsko ne izvršuje. Ali navzlic temu je radikalizem v slovenski politiki ravno tako, da, celo še bolj škodljiv, nego „die schärfere Thatkraft“ v nemško-liberalni. Nikoli ne smemo pozabiti, da so poslanci naši del večine, del vladajoče stranke. Iz tega položaja uže jim izvira dolžnost, da trezno postopajo, da se odlikujejo po oni državniški zmernosti, katera je prerogativa gospodujočih frakcij. Nemirneži à la Knotz in Strache izdatno škodujejo ugledu cele nemške opozicije; — skrbimo tedaj, da se med našo večino nikdar ne urinejo taki elementi, kateri v svoji kratkovidni prenapetosti lahko tekmujejo s hujskači, kateri dandanes vznemirjajo ubogo nemško ljudstvo na severni meji avstrijskega cesarstva! Zmerni bodimo, ob jednem pa možato odločni, kjerkoli se gre za naše narodne pravice — boljše ne moremo skrbeti za svojega naroda bodočnost in za veljavo njegovo v državnem življenju!

Francoska politika na vskrajnem vzhodu.

P. C. — Položaj Francozov na skrajnem vzhodu se mnogo hitreje zboljšuje nego se je pričakovalo. General Courcy naznanja, da je nasprotnika večinoma uže razpodil. Vender se klati okolo še nekaj oboroženih in podjetnih tolp, proti katerim se treba bojevati. Te tolpe skusili bodo Francozje kolikor mogoče daleč od delte držati, tako da bodo brez potrebnih sredstev v górnjem Tonkingu primorane, zapustiti ta kraj. Če ne bode Kitajska, kakor se pričakuje, podpirala teh tolp, zginile bodo v kratkem po polnem in Francozom se bode s tem za mnogo olajšala naloga. Skrivna spomenica do vladajoče cesarice naznanja, da sta podkralja v Yün-Nanu in Quang-Sin dobila povelja, da čuvata nad pomirjenjem mejá.

Iz Anama preloži se je agitacija v južne, francoski Conchinchini sosedne provincije. Pomorilo se je več misijonarjev in 8000 kristijanov bežalo v Qui-Nhou, katerega imajo Francozje v

sta ga tudi videla, pa brez nje. To se nam mora pojasniti.“

Nek mož, ki je bil postavljen za čuvaja mrliču, približa se mizi uradnikov.

„Gospodje moji“, reče, „jaz sem Jeana Renauda videl včeraj v Frémicourt; šel je v mlin. Jaz lahko potrdim, da ni imel svoje puške pri sebi.“ — „Ob kateri uri?“ — „Tega ne vem gotovo. Pa uže se je delala noč!“ — „Gospod župan“, reče instrukcijski sodnik, „bodite toli dobri ter naznanite mlinarju, da ga tukaj pričakujemo.“

Župan zapusti sobo. Deset minut pozneje povrne se z mlinarjem vred, ki je ves bel od moke prihitel bil tja.

„Stopite bliže“, reče instrukcijski sodnik, „ter blagovolite odgovoriti mojim vprašanjem po resnici. Ali vas je včeraj obiskal prebivalec iz Civrya imenom Jean Renaud?“ — „Da, gospod.“ — „Ob kateri uri?“ — „Moralo je uže biti uže čez deveto.“ — „Kaj li je imel pri vas opraviti?“ — „Prišel je povprašat, ali je pšenica, katero mi je bil prinesel, uže zmlata.“ — „Ali veste, je-li prišel naravnost iz Civrya?“ — „Prišel je bil iz Terroisea, kjer je imel opravilo.“ — „Je-li imel puško s sabo?“ — „Ne, gospod.“ — „Ob kateri

oblasti. Glavni general poslal je tja pomožne čete. Potrebno bode najbrže zasesti glavno mesto provincije, Bin Diuh, katero ima znatno tržišče. Gotovo je, da je eks-vladar Thuyet in njegovi pristaši mandarini provzročili to klanje. Francozje morajo imeti na važnih točkah posadko. V Conchinchini nabral se bode nov polk anamitskih strelcev. General Munier, kateri je japonsko vojno reorganizoval, prevzel bode jednako delo pri anamitskih četah. Vsaka vas bode dala določeno število vojakov ter bode zánje odgovorna.

V Kambodži še vedno vrè. Dogodil se je celó vznemirljiv dogodek. Ko se je kralj Norodom pred kratkim s svojim dvorom podal obiskat svojo mater v nekdanjem stolnem mestu Udongu, približale so se mestu vstaške tolpe, in domneva se, da se je to vse uže prej dogovorilo. Ko pa so se približale francoske čete, razpršile so se uporniške tolpe. Kralj se je potem vrnil ter začasnemu guvernerju v Conchini, generalu Beginu, obljubil, da mu hoče pomagati pri pomirjevanji dežele. Nastaje le vprašanje, če je ta obljuba odkritosrčna. Drugi kralj se tudi vrne v glavno mesto; spremljali ga bodo vodje, kateri so se podvrgli. Sicer pa so zdaj v tej deželi velike povodnji, katere ovirajo operacijo.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Česki listi pišejo zelo simpatično o Taaffejevi vladi povodom šestletnice Taaffejevega ministvanja. Politik piše: „Res je, da se je več naših nadej, na katerih uresničenje smo ob nastopu Taaffejevem verovali, razbilo, da se več naših opravičenih želj še ni izpolnilo. Vender mora biti resna dolžnost večine, da se ne pusti motiti po takih, dasi pač opravičenih momentih ter še na dalje biti ministerstvu trdna podpora. Grof Taaffe je konstitucionalen državnik, čegar delovanje je zavisno od dveh faktorjev, od zaupanja vladarjevega in od večine, katera je voljna podpirati ga. Od trenutka, ko bi bila slednja odločno nezanesljiva ali bi je sploh ne bilo več, bode grof Taaffe, to vemo zagotovo, uvidel svojo nalogo izpolnjeno, in mi odločno dvojimo, če bi bilo to, kar bi potem prišlo, bilo boljša zamena. To si moramo obdržati pred očmi in zaradi tega tudi marsikako nevoljo zatreti. Vse poskuse, da bi se oslabila desnica, naj pridejo iz katerega koli tabora, se bode moralo odpraviti.“

Koroški deželni predsednik, baron Schmidt-Sabierow, sklical je včeraj v Celovci enketo, katera se ima posvetavati o sredstvih, s katerimi bi bilo možno odpraviti pogubno žganjevitje. Pri tej enketi bode zastopan deželni odbor, škofovski ordinarijat, kmetijska družba, trgovinska zbornica, zdravstveni svet, deželni šolski svet in finančno ravnateljstvo.

uri vas je zopet zapustil?“ — „Nu, moralo je biti okolu polujednajste; pokramljala sva bila malko ter spila ga kozarček.“ — „Dobro je. To je vse, kar smo želeli zvedeti od vas. Zdaj lahko greste.“

Po odhodu mlinarjevem nastalo je za hip globoko molčanje.

„Do zdaj,“ počne na to generalni prokurator, „kazalo bi vse, da je Jean Renaud činitelj. Uboj se je zgodil očividno po deseti uri, ob času, ko na pristavi seullonski vse spi, ker niso tam ničesar slišali. Zdaj zapusti Jean Renaud mlin o polu jednajstih, obrne se proti Civryu ter skoro sreča mladega človeka. Nedvomno je vedel, da ima nesrečnik ob tej uri storiti to pot. Smatramo zdaj reč zaradi puške. On je ni imel s sabo, ko je prišel v Terroise, ni je imel ostavivši mlin, to je dokazano, mnoge priče temu pritrdijo. Pa neka ženska trdi nasprotno; ona pravi, da je videla Jeana Renauda z večera z njegovo puško. Jaz verujem na to izjavo ženino, kakor verujem tudi na drugo. Ta žena je lahko Jeana Renauda o polu sedmih, ob sedmih, celó pozneje srečala z njegovo puško, in deset minut pozneje ga je bilo lahko srečati brez puške. Če je Jean Renaud krivec, katerega iščemo, potem je svoje dejanje preje bil

„Pol. Corr.“ poroča iz Lvova, da se je ruska mejna straža ob ruski meji v slednjem času znatno pomnožila, tako da je zdaj na vsakih 100 korakov nastavljen stražar. Rusko vlado primoralo je k temu koraku vedno bolj se množeče tihotapstvo. Ker pa so ti stražarji le malo izvežbani, še mladi in iz raznih polkov vzeti, se je dogodil na meji uže marsikak neprijeten prizor; toda vselej so ruski častniki poravnali zadevo, zagotavljajoči, da se to ni zgodilo iz kakega sovražnega namena, da je marveč le pripisovati nevednosti vojakov.

Iz Zagreba se poroča, da se regnikolarna deputacija snide dné 27. t. m., sabor pa dné 30. septembra. Predloge za sabor so večinoma uže dogotovljene.

Tuje dežele.

Iz Četin se poroča, da se je dné 14. t. m. petindvajsetletnica vladarstva kneza Nikolaja slovesno praznovala. Zaradi dvornega žalovanja po knezu Aleksandru Karadjordjevići omejila se je slavnost samo na cerkvene obrede.

Nekatere francoske ženske v Parizu izdale so volilen program, v katerem naglašajo, naj se prizna ženskam volilna pravica, naj se jednako moškim dopuščajo k vsem državnim službam, naj sploh uživajo vse tiste pravice v državi, kakor moški. In s tem programom vred postavilo se je tudi uže nekaj kandidatinj za parlament.

Ženske v Angleški potegujejo se za volilno pravico: Dné 10. t. m. vsprejel je sir M. Hicks-Beach deputacijo, katera mu je stavila predlog, naj bi se ženskam dala volilna pravica. Hicks-Beach je odgovoril deputaciji, da je do zdaj v doljeni zbornici vedno glasoval proti tej volilni pravici, a da je zdaj družega mnenja, da bi on nikakor ne nasprotoval, če bi se samosvojnim, davke plačujočim ženskam dala volilna pravica. — V angleškem prestolnem govoru ob zaključenju parlamenta se je poudarjala smrt Mahdijeve; ta dogodek da bode omogočil kraljici izpolniti dolžnosti nasproti egiptovskemu vladarju in narodu; posrečilo se bode uravnati zopet razmere v Egiptu. Nadalje se je poudarjalo v prestolnem govoru, da se bode afgansko mejno vprašanje kmalu ugodno rešilo. Vlada storila je potrebne korake, da utrdi indijsko severozapadno mejo ter tako zavaruje indijske stanovnike.

Zadeva med Nemčijo in sultanom v Zanzibaru se je dobro poravnala, in ni se bati krvavih bojev. Said Bargaš priznal je nemško varstveno oblast nad vsem ozemljem, katero so si nemški podaniki vzeli v last. Čete in uradniki, katere je bil prej Bargaš poslal v omenjeno ozemlje, umaknili so se uže.

Londonski listi poročajo iz Askabada, da ruske čete na afganski meji, osebito v okolici Pendža zeló umirajo. Nekateri trdijo, da se je unela kolera, drugi pa pravijo, da gospodari krvavica.

sklenil in poskril orožje, ki se ga je mislil poslužiti na polji. — Sledimo mu na njegovem odhodu iz mlina: on zapusti Frémicourt o polu jednajstih; vzame puško iz skrivališča, vleže se na cestnem robu v zasedo ter čaka. . . .“

„Po dovršenem delu približa se žrtvi, da jo oropa. Nesrečnik še diše; ubijalec ga vzdigne ter ga vleče dalje; zakaj? Tega ne morem uganiti. Morda ga je bil obšel kes in hotel je njemu, katerega je ustrelil, pomagati. Pa umrje mu v rokah. Če je morilec imel le količkaj kesa, minolga je le-ta takoj. V svoji nadi na veliko svoto ogorljufan ni hotel drobiža v telovnikovem žepu. Vekje lahko več dobi. Hiti proč v Sain-Irun, in ob jedni uri po noči vidi, kakor smo ravnokar želi, žena Jeana Renauda skrivej lezočega iz gostilnice gospoda Bertauxa. Od kod je li prišel? Je-li v sobi umorjenčevi našel to, česar je iskal; kdo li to vé?“

Župan frémicourtski povese glavo. Mirovni sodnik je enako njemu žalosten. Oba sta poznala Jeana Renauda ter žal je bilo obema zanj; pa potem, kar sta ravnokar slišala, bilo je zastoj zagovarjati ga zoper tako gotovo in strašno obdolžitev.

(Ako mogoče, boče v polnoči „Kolo“.) Začetek točno ob 7. uri zvečer. Vstopnice k tej besedi in plesu stanejo po 30 kr., ter se dobivajo po 15. t. m. naprej v društveni pisarni, v prodajalnici g. Fran Žitka, Corsia Stadion št. 1 in pri gledišni denarnici.

— („Ljudske knjižnice“) I. del I. tečaja dobiva se lično in močno vezan v platno po 1 gl. 20 kr. pri Jan. Leonu v Mariboru. Posamezne „platnice“ od najfinejšega platna s črno vtisneno sliko od zavitka po 30 kr., z vezanjem vred po 50 kr.

Narodno-gospodarstvene stvari.

Našim čebelarjem.

Dolenjci in sploh Kranjci se kaj radi pečajo s čebelorejo. Vender pa se po Dolenjskem nahaja le malo kmetijskih gospodarjev, ki bi v tej stroki gospodarstva napredovali. Kakor so delali njihovi pradedje, ki so še v cokljah k sv. maši hodili, tako delajo tudi oni. In vender je drugod tudi čebeloreja silno napredovala; posebno odkar je župnik Dzierdzon znašel panje s premičnim satovjem. Vender danes o tej silno važni znanjbi ne bom govoril; spomniti se hočem le navadnega morenja čebel s zveplom. Koliko tisoč in tisoč pridnih čebel se vsako leto brez vse potrebe pomori, ki bi se dale za prihodnjo spomlad prav lahko prihraniti.

Jaz nisem še nikoli čebel zvepljal; tudi ta čas ne, ko sem še čebelaril s starimi panji. Nikoli mi ni bilo žal, da sem pridnim živalicam življenje ohranil, dasi sem panje razdril. Mesto čebele pomoriti, omamim jih s tem, da vtaknem v panj košček tleče čunje, katera je bila namočena v raztopljenem solitarju in zopet posušena.

V malo minutah so čebele omamljene, in čebelar lahko brez nevarnosti satovje iz panja pobira, čebele pa v kak prazni panj ali pa na tla ometa. Tako lahko poišče tudi matico, katero mora odstraniti. Čebele lahko zdaj razdeli po panjih za pleme odločenih; ali pa jih pusti, da se same po panjih razidejo. Strah, da bi čebele potem prehitro zimsko zalogo povžile, je prazen; samo da niso bili za pleme puščeni panji preslabi.

Moji sosede so letos imeli mnogo mrličev, dasi so v jeseni čebele pokončevali. Jaz pa nisem imel nobenega mrliča, dasi sem število čebel v jeseni na omenjeni način v panjih jako pomnožil. Zatorej rečem: Čebelarji, ne zveplajte čebel; to je škoda in neusmiljeno početje. („Dol. Nov.“)

Zahvala.

Povodom praznjenja rojstnega dne Nj. ces. in kr. Apostolskega Veličanstva presvitlega cesarja mi je visokorodni gosp. c. kr. deželni predsednik Andrej baron Winkler izročiti dal dve sto goldinarjev, od katerih je 100 gl. namenjenih ljubljanskim ubožčekom, po 25 gl. pa tukajšnji cesarice Elizabete bolnici za otroke, varovalnici malih otrok, deškemu in pod vodstvom gospe grofice Sofije Auerspergove stoječemu dekliskemu sirotišču.

Izročuj ob enem te zneske njihovu blagemu namenu smatram se dolžnim, da potom javnosti najtoplejše zahvalo izrekam za velikodušno stolnega našega mesta ubožčekom naklonjeno darilo.

V Ljubljani dne 17. avgusta 1885.

Grasselli
župan.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 18. avgusta. Navzlic deževnemu vremenu vršila se je velika vojaška parada „na Schmelzi“ pod poveljništvom fegm. Bauerja ter v navzočnosti nadvojvodij Albrechta in Viljema, princev Reuss ter tujih vojaških dostojanstvenikov. Vojaški škof Gruscha daroval je sv. mašo. Slovesne božje službe v cerkvi sv. Štefana udeležili so se grof Taaffe, Kallay, Welsersheimb, Szögyenyi, načelniki uradov in dvorniki.

Marseille, 16. avgusta. Po ulicah gori vsak večer zopet več ognjev. Včeraj je umrlo skupno 52 oseb, med temi 16 otrok.

Marseille, 17. avgusta. Včeraj je tu 17 oseb umrlo na koleri.

Odgovorni urednik J. Naglič.

Madrid, 17. avgusta. Včeraj je v vsej Španiji na koleri obolelo 4522 oseb, umrlo pa 1727 oseb.

Kahira, 17. avgusta. Sim došla poročila pravijo, da je bil Mahdijev naslednik, Abdullah, pri uporu dne 26. julija v Kartumu umorjen.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 18. avgusta.

	gl.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.85
„ „ „ srebri	83.60
Zlata renta	108.95
5% avstr. renta	99.80
Delnice narodne banke	875.—
Kreditne delnice	287.—
London 10 lir sterling	124.80
20 frankovec	9.89 ⁶
Cekini c. kr.	5.91
100 drž. mark	61.25

Umrli so:

Dne 13. avgusta. Marija Bučar, posostnikova hči, 1 mes., Sv. Petra cesta št. 70, opešanje. — Friderik Bezljaj, mestni stražmešter, 42 l., Mestni trg št. 1, plućna tuberkuloza.

V civilni bolnici:

Dne 13. avgusta. Marija Premru, hči želez. sprednika, 12 dni, atrophia. — Martin Lebeničnik, delavec, 25 l., tifus. — Janez Zevnik, gostač, 50 l., umirajoče pri-
nošen.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
16. avg.	7. zjutraj	740.34	10.4	szpd. sl.	jasno	0.00
	2. pop.	738.38	22.6	zvzh. sl.	„	
	9. zvečer	738.32	15.4	szpd. sl.	„	
17. avg.	7. zjutraj	737.82	11.4	bzv.	meglo	0.00
	2. pop.	735.40	22.3	jvzh. sl.	jasno	
	9. zvečer	734.82	15.4	bzv.	„	

Zahvala.

Podpisani se gosp. dr. Jenkoti v Ljubljani, kateri je njegovega 20 mesecev starega sinčka hude bolezni na očeh tako hitro in dobro ozdravil, prav lepo zahvaljuje in tega gosp. zdravnika vsakemu na očeh bolehnemu prav toplo priporoča.

(123)

Josip Lustik,
užitninski upravitelj v Zalogu.

Zobe in zobovje
Umetne
vdevlje po najnovjšem američkem načinu brez vsakih bolečin ter izvršuje plombovanja in zobne operacije (39) 39
zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, 1. nadstropje.

Odliskan s tremi zlatimi in jedno svinčeno za zaslužje

Fran Jožefov grenki vrelec

od davna iskušena, izborna grenka voda.
Zaloga povsodi. Vodstvo je v Budimpešti!

V dosego in ohranjenje zdravja

so je uže od nekdanj prav dobro izkazalo

kri čistilno zdravenje

spomladi

ker le-to odpravlja marsikako v telesu dromajočo kal težkih bolezni. — Naj-
izbornišo in najbolj učinkujoče sredstvo v to svrhu je

J. Herbabny-jev pomnoženi

Sarsaparilla-sirop

J. Herbabny-jev pomnoženi Sarsaparilla-sirop mehko in polagoma raztaplja in zelo zboljšava kri, ker vse ostre in boleljne snovi, ki vstvarjajo kri gosto, vlaknato in za brzo pretakanje nespobno, iz istih odpravlja, ter vse skažene in boleljne soke, nakupičeno slezo in žolč — uzroki mnogih bolezni — neškodljivim in nebolešnim načinom odvaja iz telesa. — Učinek njegov je torej izboren pri zapiranju telesa, krvnem navalu v glavo, šumenju v ušesih, vrtoglavici, glavobolu, pri trganju in hemoroidnih bolešnih, zaslezenju želodca, slabem prebavljanju, otekanju jeter in vranice, dalje pri napenjanju žlez, hudem lišaji, kožnih izpuštkih itd.

Jedna steklenica z brošurico vred velja 85 kr., po pošti sprejemana 15 kr. več za zavitek.

Vsaka izvorna steklenica imeti mora gori stoječo varnostno znamko v znamenje pristnosti. (62) 10-9

Osrednja razpošiljavna zaloga za provincije:

lekarna „pri usmiljenju“

Jul. Herbabny-ja

Dunaj, Neubau, Kaiserstrasse Nr. 90.

Zaloge imajo dalje naslednji gospodje lekarji: v Ljubljani: J. Svoboda, G. Piccoli, J. pl. Trnkóczy, V. Mayr; v Celji: J. Kupferschmid, Baumbachovi dediči; v Reki: C. Silhavy, G. Prodam; v Celovci: V. Thurnwald, P. Birnbacher, J. Kometter, A. Egger; v Novem mestu: D. Rizzoli; v Trst: C. Zanetti, G. Faraboschi, J. Serravallo, E. pl. Leutenburg, P. Prendini; v Beljaku: E. Scholz, dr. E. Kumpf; v Velikovi: dr. J. Jobst; v Vipavi: A. Konečny.

Tiskata in zalagata Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.